

Line-Maria Lång

ROTTE KONGE



Noveller

Rosinante

Tekstuddrag

Alle rettigheder tilhører forfatteren og Rosinante&Co

Kyllingen, kaninen, koen, aben og hesten

Det var ikke mig. Det var mest kyllingen. Den pressede altid på. Kaninen var den, der var med på den værste, lige indtil den fortrød. Det var den, der ødelagde det hele nogle gange. Men det var koen, der afslørede os. Det var den, der bare ikke kunne holde kæft. Den, der var den intrigante, der sladrede om mig til de andre og om de andre til mig. Aben var den humoristiske, den, der altid kunne få mig til at grine bagefter. Hesten var min ven. De sad på min højre hånd. Kyllingen på tommelfingeren, kaninen på pegefingern, koen på langfingeren, aben på ringfingeren og hesten på lillefingeren.

De var altid hos mig. Vi var et team. Jeg vidste jo godt, hvad der ville ske, hvis jeg ikke passede på. Hvis jeg ikke viste dem opmærksomhed hele tiden. Engang var de ved at glide af mig i badet, da jeg stod og tænkte på alt muligt andet. Koen blev mast mod mit hoved, mens kyllingen var ved at drukne i bobler. Hesten bed sig fast i mit håndled for at prøve at redde sig selv og de andre. Farverne og deres stemmer gled sammen og blev mere utydelige, men jeg tror nok, det var kaninen, jeg hørte råbe. Det var den, der stoppede det hele. Det skete ikke. De var der stadig.

Det var rendyrket komik, når de først gik i gang. Det kunne altid opmuntre mig, og børnene elskede dem. Det var let. De styrede selv det hele. Hesten prustede. Den havde korrigeret mig for at få mig til at sige lyden rigtigt. Aben grinede og nikkede den en skalle, for den hadede, når hesten prustede, og sagde ofte på scenen, at det gav den ondt i hovedet. De andre havde deres egne intriger. Det var ofte noget med kærlighed og trekantsdramaer. Når vi kom

hjem, morede jeg mig over, hvor sjove vi havde været. Jeg vidste jo også, at de i virkeligheden ikke var forelsket i hinanden.

Vi var kun på teateret en gang om ugen, men vi tjente nok. De spiste ikke så meget, og hesten havde anoreksi. Den blev tyndere og tyndere hver dag. Jeg var bekymret, når den talte i vildelse. Nogle gange talte den til mig privat og lavmælt. Så kravlede den helt ind i mit øre. Den sagde, jeg skulle passe på, og påstod, at det var mig, der ikke var mig selv længere. Jeg vidste bedre.

En aften mødte vi en kvinde. Hun var smuk og kunne særligt godt lide aben og mig. Vi inviterede hende på kaffe efter forestillingen. Hun havde Camilla på fire med. Vi havde set Camilla før, men Camilla skulle ikke med hjem efter kaffen. Kvinden skulle have en cappuccino. Hun var sexet, blev vi enige om. Hun spiste skummet fra cappuccinoen på en måde, der mindede os om noget. Det var kyllingen, der foreslog, at hun skulle gå med hjem. Det er pudsigt, når man tænker tilbage, for det var også kyllingen, hun senere kom til at have mest imod.

Vi gik hjem til os. Kaninen kyssede hende hele vejen ned ad halsen, mens jeg kyssede hendes mund. Kyllingen tog over og nippede hende i ørerne. Koen fortalte hende, at vi begærede hende. Hun fejede de andre væk, og specielt kyllingen blev selvfølgelig såret. Hun sagde, at hun havde lyst til mig, og det var tydeligt, at de andre ikke var glade ved det. Hesten virkede ligeglad, men aben græd. Hun ænsede dem ikke. Det gjorde mig vred, men også lidt smigret. Vi kyssede mere, hende og jeg. Hun tog sin kjole af. Hun havde en spændende krop. Vi ville alle sammen hen og kigge på brysterne. Hesten var også lidt interesseret. Den sagde til mig, at jeg ikke skulle tænke på den eller de andre, men bare tage hende selv.

Hun lagde sig på sengen. Jeg lagde mig oven på hende og tænkte på det, hesten havde sagt. Det gik snart op for mig, at hun havde en skjult dagsorden. Det næste, hun bad mig om, er svært at gengive. Hun prøvede ikke engang at dække over det.

»Kan du ikke droppe dem der?« sagde hun bare.

Så direkte, så kold var hun. Jeg er flov over, hvad jeg tænkte.

Jeg overvejede det sgu! Bare sådan et øjeblik. Det var også hesten.

»Bare gør det! Bare gør det!« sagde den.

Den var jo min ven, så jeg blev forvirret. Jeg tænkte jo ikke på, at I ville dø af det. Jeg tænkte kun på mig. Hesten var ude af balance. Det var derfor, den havde sagt det. Men jeg var fristet, det må jeg indrømme. Så fristet, at jeg et øjeblik ikke kunne høre jeres stemmer. Jeg kunne kun høre hende.

Jeg gjorde det selvfølgelig ikke, det ved I. Det var koen, der sagde noget. Den fortalte hende, hvad der ville ske, hvis jeg gjorde det. Jeg kunne se, hun blev lidt skræmt. Jeg troede først, at hun måske ikke vidste, hvad det ville betyde at lægge jer fra mig, men jeg blev hurtigt klogere. Hun havde nok regnet med, at jeg var mere svag. Hun rejste sig i sengen og greb ud efter jer. I var heldigvis hurtige. I slog hende. Hvad bildte hun sig ind?

Hun lå helt stille. Hesten kunne ikke lide det. Nu kunne vi kysse hende alle sammen. Pludselig gik hesten amok. Den forsøgte at rive de andre fra hinanden. Den blev ved med at sige, at det var forkert. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg prøvede at berolige den, men lige lidt hjalp det. De andre var ved at blive godt sure. De stolede på mig. Jeg måtte gøre noget.

Det var kyllingen, der gav mig saksen. Det var kaninen, der opmuntrede mig. Det var koen, der vendte hesten imod mig. Aben grinede bare. Hesten blev klippet af. Det blødte meget. Vi mærkede vist alle smerten. Hesten skreg, og kvinden vågnede. Hun skreg også, men nu vidste jeg godt, hvad der skulle gøres. Saksen var ikke helt stor nok, men de hjalp alle sammen til. Nu var det hendes stemme, der skulle lukkes ude. Jeg hørte kun dem. Hun holdt hurtigt op med at skringe, da det var overstået.

Det var så heldigt, at hesten passede perfekt på hendes finger. Den kravlede selv derop. Jeg kunne ikke lade være med at grine. Tænk, at jeg i al den tid havde troet, at hvis den først var gledet væk fra mig, og stemmen forsvundet, ville den aldrig komme tilbage. På den måde var det en lettelse.

Hendes mave var helt blød. Vi havde aldrig set en kvinde på den

måde. Kyllingen vikled sig ind i hendes trusser og trak dem hele vejen ned ad hendes ben og ud over hendes fødder. Nu føltes det endnu dejligere at kysse hende, for jeg kunne hele tiden fokusere på dem, mens jeg gjorde det. Vi kunne også på en måde bedre tale sammen. Nu var hun en del af os, og jeg var ikke længere nervøs. Jeg vidste præcis, hvad hun kunne lide.

Dukke

Britta faldt i går på asfalten. Hun skulle hen og se på pipfuglene og give dem lækker namnam sammen med Barbie. Barbie blev aldrig kaldt Barbie. Barbie hed Charlotte ligesom en anden af Brittias dukker. Den kunne tisse, når man gav den mad i det lille hul, den havde på trutmunden. Det kunne Charlotte ikke, men det var heller ikke nødvendigt. Charlotte havde en kæreste og alt muligt. De bollede, når de havde været til fest. Risch-rasch, så havde hun fået kjolen af. Hun var en slem pige, der ikke gik med trusser. Det var for besværligt.

Britta og Charlotte var kommet noget så galt af sted. Britta havde slået hul på knæet, og Charlotte havde fået drejet hovedet af led. Der var allerede kommet sår på knæet. Britta kunne godt lide at tygge på sårskorpen. Hun var en form for kannibal.

Charlotte var blevet ordnet. Hendes hår var sat op, og hun havde fået lyserødt ridetøj på og lille plasticpisk og gummihjelm. De havde nok at gøre. De skulle ud i folden og sige hej til pruhhestene, der stod opstaldet inde i skralderummet, og pipfuglene skulle ses. De skulle også nå at sminke Charlotte, inden hun skulle til gallamiddag med He-man på ponyernes magiske slot. Britta havde taget fuglefrø med, og hun knugede dem ind til sig. Mor havde maden klar om lidt, og der skulle også være tid til at spise. Fuglene ville ikke komme ned og sidde på hænderne. Charlotte skræmte dem. Hun troede, hun var en fugl, og fløj højt mod træernes kroner, men faldt ned og landede tungt i græsset. Det kildede i næseborene. Blomsterne strakte sig imod dem, og fuglene kunne man høre, men ikke se.

Charlotte plagede om at få sine øreringe i, men det nyttede

ikke noget. De var derhjemme, og hun skulle nok få nogle fine på i aften. Det var ikke godt nok. Charlotte græd så hjerteskræende og snoede sine tynde ben om Brittas arm. Hendes lyse frisur faldt ned, og hun begyndte at flå i ridejakken, så knappen gik op.

»Jeg vil ha' en hvid hest!«

Sådan var det med Charlotte. Der var altid noget, hun gerne ville have. Engang var det en baby, og så havde de fået fat i gravide Barbie, men det var ikke godt nok. Charlotte startede med at tage Baby fra maven og var glad et stykke tid, men så blev hun træt af Baby. Nu lå gravide Barbie og Baby i tøjposen.

Britta holdt Charlotte ind til sig, og de kunne høre pruhhestene vrinske. Det hjalp. Charlotte var nok også lidt sur, fordi det var den anden Charlottes fødselsdag i dag, og Britta havde bagt kage til hende og det hele. Selvom Charlotte ikke havde godt af kage, så kunne hun kun lide, når det var hendes egen fødselsdag.

Nu kunne de høre mor råbe. De gemte sig og fniste sammen. Det var ikke så slemt. Derhjemme havde Charlotte jo de fineste, gyldne sten, der passede perfekt ind i hullerne i hendes hoved. De kunne høre mor komme nærmere. Mor var fin. Mor var tynd og havde ingen rynker. Hun havde aldrig forklæde på, men hun lavede mad hver dag. Mor kaldte Britta for skat og skattepige, og mor kaldte He-man og Charlotte og Baby for dukke. Men mor kaldte mor for mor, også når hun talte om sig selv og om, hvad mor gjorde.

»Nu har du vist været ude nok i dag. Maden er snart færdig, skat.«

Hun havde set dem. Ellers ville hun ikke kigge lige på dem. Hun ville ikke være rolig. Mor blev altid nervøs og råbte »uh-hu« for at blive hørt, hvis hun ikke vidste, hvor man var. Mor rakte hånden frem, og de gik hjem hånd i hånd alle tre.

Mors lynstegte grøntsager havde snart fået nok, og Charlotte og Britta legede gemmeleg. Mors øjne var på maden og på Britta på gulvet, men hun var rolig. Hun var glad for, at det var sjældent, Britta ville holde fødselsdag for sine dukker og bage pære-sojehavregrynskage. Det var også lang tid siden, Britta havde leget spindelvævsleg. Det gik ud på, at alle møblerne skulle spredes rundt

i hele huset og derefter rulles ind i garn, fra stolene i køkkenet til hovedgærdet på mors seng. Der blev heller ikke leget prinsesselegen, hvor Britta skulle have den gyldne, kantede lysestage på hovedet. Så gik hun rundt og balancerede som en afrikansk vandbærer. Hun var også lige så smældfed, fordi hun havde taget alt det tøj, hun kunne finde, om sig. Selv fars tøj fra kælderen. Mor var blevet overrasket, første gang det skete. Hun havde slet ikke noget moransigt, der var rigtigt til det. Far døde i gården lige ved siden af vaskekælderen klokken ti minutter over tre. Ambulancen kom for sent, og han havde ikke mere luft. Så blev der købt en vaskemaskine, så mor og Britta aldrig mere skulle derned. Alle fars ting kom ned i kælderen. Britta måtte godt være der og lege, men mor var blevet helt forkert og ked af det, da Britta kom op med fars bukser om livet, selvom det var uden på ti nederdele og hendes Askepotkostume. Mor var glad for, Britta ikke forstod det.

Britta var blevet en stor pige, og mor havde fået den ene hånd tilbage, så hun ikke behøvede løbe igennem hele huset efter Britta med stegepanden, den bærbare eller toiletpapiret hængende efter sig. Britta og Charlotte kunne spise en stor portion. De ville også gerne have nogle bananmadder med ind på værelset. De huskede på, at der snart var børnetime, men først skulle de til bal med He-man, som heldigvis også elskede bananmadder sidst på dagen.

Charlotte var klar til at blive hentet i vognen, som blev trukket af de hjælpsomme ponyer. Forinden havde hun taget en dukkert i swimmingpoolen, og hendes hår var stadig vådt. En dråbe havde sat sig fast i hendes ene øje og trillede videre ned ad ansigtet. Hun var rørt. He-man modtog hende med sværdet trukket som gestus, og det bodypaintede tøj sad stramt på hans muskuløse krop. Charlotte var iført en lang, lyserød satinkjole med tylskørt og søde, matchende stiletter. Hun bar smukt de glinsende øreringe, der hvilede på skuldrene. Hendes øjne var spærret op i forventning. Badmintonponyen tog imod hende, og fra dens rumpe steg der små skyer af ketsjere. He-man omfavnede hende, før de satte sig til bords. Bananmadderne blev serveret på en af de glitrende døre, der for lang tid siden var faldet af. De spiste sig mætte, og så dansede

de. Ponyerne fløj og sprang rundt om dem, og He-man vikled sin arm om Charlotte og førte hende rundt. Så skulle Charlotte skifte til frækt nattøj lavet af lyserødt silke med en enkelt hægte i halsen. He-man havde en kappe, han kunne tage af, og Charlotte lagde sig straks ned under ham. Hendes bryster var præcis lige store, og hendes hud var glat overalt. Hun smilede til ham, da han begyndte at løfte sig op og ned oven på hende. Det var ærgerligt, at skallen fra den gravide Barbies mave var blevet væk.